

Què menja el vostre tió?

«Què us porta? Caga dolços i torrons (no volem arengades, que són massa salades)? Porta pijames, mitjons i calces? O és dels que van forts i ja porten joguines?»

Sembla que hi ha tions més espavilats que d'altres: alguns saben el camí, i d'altres no. | ND

Estem mal compenetrats. Se'ns veu d'una hora lluny. I el conte de la màgia serveix per tancar forats, però tampoc fa miracles. Tions, pares Noel, patges, reis mags i d'altres fenòmens nadalencs haurien de servir perquè els adults ens alineéssim, perquè realment, les pixades fora de test són constants, i les incongruències, el llautó que més se'ns veu.

Enguany ja no ho salvarem, així que proposo que aquestes dates nadalencques siguin les darreres on cadascú vagi a la seva. A partir dels reis del 2020, ens hem de posar les piles i unificar estàndards perquè l'any vinent tinguem la feina feta, i no deixem esclatxes en aquest pla global de màgia festiva. El drama més exagerat, és el més imminent: el pobre tió.

Per començar: el tió ve a casa o el vas a buscar? No té sentit que hi hagi criatures que el trobin de cop sota l'arbre, d'altres el vagin a buscar al bosc, alguns el comprin a la fira de Santa Llúcia i d'altres se'l topin al balcó fent camí cap a casa. Perquè el tió ve? O ets tu qui l'ha d'anar a buscar? Sembla que hi ha tions més espavilats que d'altres: alguns saben el camí, i d'altres no. Per no parlar de les mides, que són per llogar-hi cadires: mini tions que fan molta feina, i grans tions que en fan poca. La mida no importa?

Sobre les formes d'aquest podríem fer un article a part. El que havia de ser un tros de tronc, ha variat en formes i colors. Cares pintades, potes, barretines i atrezzo variats. El tió, com ha de ser? Hauríem de pactar l'atrezzo oficial (i si n'ha de tenir!): i qui se salti les regles, a la foguera!

Després ve un capítol cabdal: el d'alimentar-lo. N'hi ha que li donen les pells de mandarina, altres mandarines senceres i d'altres mandarines pelades. Recordo una companya d'escola que m'explicava que a casa seva li donaven kiwis, per això d'ajudar-lo a regular l'anar de ventre. Alguns opten per dolços, mentre que hi ha criatures que li donen al tió tot allò que no els agrada. Que algú m'ho aclareixi, si us plau: què menja el vostre tió? Quina seria la dieta equilibrada adient?

A l'hora de cagar-lo, la cosa empitjora: quina metodologia feu servir entre picada i picada? Sou dels que mulleu el pal? Alguns es dediquen a escalfar-lo damunt d'un radiador. A casa l'àvia, quan jo era petita, em tocava anar fins al pessebre a dir-hi un pare nostre. Alguns hi van a recitar un poema o una nadala. Sigui com sigui posem-nos d'acord: necessitem esbrinar quina és la metodologia adient per fer cagar al tronc profitosament. Per això també cal pactar la sintonia de la cerimònia i la data: ja n'hi ha prou que cadascú faci la seva pròpia versió musical dels hits, i que la data de la picada ja no sigui el 25. Això és can pixa!

I si pensàveu que ja havíem acabat amb el tió, anàveu errats. Què us porta? Caga dolços i torrons (no volem arengades, que són massa salades)? Porta pijames, mitjons i calces? O és dels que van forts i ja porten joguines?

Recordo la cara d'al-lucinada que vaig fer, de petitona, quan el tió em va cagar un cotxet. El tió de casa era petit, no feia més d'un pam, i havia tret per aquell culet diminut la joguina estrella, un cotxet! Els pares sempre feien un regal gros amb el tió, per allò de tenir-nos entretinguts durant les vacances, abans no vinguessin els reis. En canvi, a casa dels avis, el tió era un tronc gran, en el que els cinc cosins podíem seure alhora. Aquell tió era dels que portava xocolata i torrons, més de la vella (i bella) escola. És curiós com mai m'estranyés utilitzar metodologies tan diverses en un mateix fenomen nadalenc. La il·lusió, en diuen, oi?

I la darrera cagada? Com se sap que la cosa ja fa figa? A casa meva un tiet sempre deia: "ai, ai, ai, sembla que aquí no hi haurà res". Era part del ritual de cada cagada. N'hi ha que treuen una tifa de caramel de fi de festa, d'altres que es troben la manta buida, i alguns que saben que quan arriben els caramels, tot plegat ja s'ha acabat. Per sort, el que mai s'acaba, és la il·lusió.